

Han blev någon

Runt vaggan stod pojkens skyddsänglar. Varje ängel gav en gåva som skulle slå följe. En gav friden och två stora vingar utbredda till landning, kunskapen att färden bara var en dröm. Från nordlandet kom Vinterängel, hon såg djupet i barnets öga och förundrades över det klara vattnet. Hon dök ner till botten och vandrade där, steg uppfriskad till ytan och böjde sig över pojken rörde hans rosiga kind, många bördor ska du få, men jag ger dig gåvan att se oss väsen. Hon lämnade sitt fingeravtryck på pojkens hårfäste, han såg förundrad på ljusvarelsen och skrattade. Alla lämnade de sina gåvor framför barnets vagg, en lämnade en skullra. Då du är i nöd lyft din arm och kalla mig vid namn. Och den ljusa med silverhåret viskade i barnets öra.

Åren som följde skedde vad förutsett var, det är ju så vi föds med gåvor och tillkortakommanden. En del får mer andra mindre, ske varats vilja. Med tiden förändrades pojkens blick, han blev äldre fast han ännu var ung. Ödet spann silvertrådar i själen. Då missmod och förtvivlan fläckade hans rustning hörde han rösten inom sig, sök det du saknar. Öppna ditt öga kom ihåg oss. Och mannen såg förklädda gudar inne bland träden där de vandrade osedda och gav frid och läkedom. Varje träd berättade finn åter det du förlorat sök dig till naturen, den ursprungliga källan till livet, det är platsen där du kan bli hel igen.